

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: **E. B.**, státní příslušnost: Turecká republika
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Romanem Kouckým
sídlem generála Svobody 339, 533 51 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

za účasti: 1. **P. B.**
bytem X
2. **nezl. H. S. B.**
bytem X
zastoupená zákonnou zástupkyní P. B.
3. **nezl. J. P. B.**
bytem X
zastoupený zákonnou zástupkyní P. B.
všichni zastoupení advokátem JUDr. Romanem Kouckým
sídlem generála Svobody 339, 533 51 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-16319-13/PP-2024, ve věci
povolení k přechodnému pobytu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Odůvodnění:

1. Spornými otázkami v posuzované věci bylo, jestli je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, jestli je žalobce trestně zachovalý a jestli žalovaný v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami posoudil přiměřenost zásahu napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce.
2. Žalovaný **napadeným rozhodnutím** výrokem I zamítl žádost žalobce a neprodloužil dobu platnosti průkazu o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87p ve spojení s § 87f odst. 3 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“), protože žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a výrokem II stanovil podle § 87f odst. 4 ZPC žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
3. Žalobce podal 25. 10. 2024 žádost o prodloužení povolení k přechodnému pobytu na území České republiky (dále jen „území“) podle § 87o odst. 3 ZPC, tj. rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) ZPC. Žalovaný zjistil, že žalobce je manželem paní P. B., se kterou pobývá dle pobytové kontroly v místě bydliště, i když žalobce je momentálně ve výkonu trestu.
4. Žalovaný dále zkoumal, jestli v případě žalobce neexistuje některý z důvodů pro zamítnutí žádosti. Žalovaný z výpisu Rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové shledán vinným za zvlášť závažný zločin podle § 340 odst. 1 a trestný čin dle § 107 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. zákoník“), a to za organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice a trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Soud uložil žalobci trest odnětí svobody v délce tří let nepodmíněně ve věznici s ostrahou. Délka trestu byla snížena na tuto hranici jen proto, že žalobce se k činu doznal. Dále byl žalobci uložen peněžitý trest 300 000 Kč a propadnutí věci. Rozsudek nabyl právní moci 5. 9. 2024.
5. Pokud se žalobce dopustil jednání, který je trestným činem, jedná se nepochybně o narušení veřejného pořádku, a to dokonce závažným způsobem. To byl důvod pro neprodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu rodinného příslušníka občana EU.
6. Při výkladu neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ žalovaný vycházel z judikatury – jmenovitě z rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 3 As 4/2010-151, č. j. 5 As 73/2011-149, č. j. 7 As 112/2011-65, č. j. 7 As 15/2012-33 a č. j. 9 As 71/2010-112.
7. Pojem „veřejný pořádek“ zahrnuje v obecné rovině základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná také o normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Žalovaný v případě žalobce přihlížel k primárnímu účelu § 87f odst. 3 písm. f) ZPC, tj. ochraně veřejného pořádku do budoucna. Žalovaný přihlédl k charakteru závažnosti spáchané trestné činnosti a k dalším okolnostem jako jsou místo spáchání trestného činu, doba, která uplynula od jeho spáchání, chování žalobce po vykonání trestu, délka jeho pobytu v České republice (dále jen „ČR“), jestli se po příchodu do ČR dopustil další trestné činnosti či jiné protiprávní činnosti. Při závažném narušení veřejného pořádku nemusí jít pouze o jednání, které naplňuje znaky

skutkové podstaty trestného činu. Podle čl. 27 směrnice č. 2004/38/ES¹ odepření práv musí být založeno na osobním chování dotyčného jednotlivce a musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Záleží také na tom, jestli se cizinec dopustí úmyslného nebo neúmyslného trestného činu, přečinu nebo zločinu, anebo jestli páchal trestnou činnost opakovaně.

8. Žalovaný si vyžádal kopii shora uvedeného rozsudku a zjistil z něho, že nejméně v období od 27. 5. 2021 do 13. 6. 2023 žalobce s dalšími dosud trestně nestíhanými osobami převážně turecké národnosti se zcela vědomě podílel jako její člen na činnosti organizované zločinecké skupiny mezinárodního charakteru, která působila ve více státech. Za účelem získání maximálního možného neoprávněného majetkového prospěchu v rozporu se ZPC soustavně a za úplatu žalobce zajišťoval tzv. nelegální migraci osob se státní příslušností zemí, které nejsou členskými státy EU a schengenského prostoru, především osob z území Turecké republiky do ČR nebo přes území ČR do dalších zemí EU.
9. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, neboť se dopustil úmyslné trestné činnosti a za takového jednání byl odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně v trvání tří let. Závažné narušení veřejného pořádku a přetrvávající nebezpečí jeho narušení v budoucnu je třeba spatřovat především v charakteru spáchané trestné činnosti. Neprodloužení doby platnosti průkazu o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU je důsledkem odsouzení žalobce za závažnou trestnou činnost spojenou s organizováním nelegální migrace. Toto opatření je odůvodněno ochranou veřejného pořádku.
10. Žalovaný k tomuto opatření může přistoupit za podmínky, že takové rozhodnutí je přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce (§ 87p odst. 2 ve spojení s § 87f odst. 3 ZPC).
11. Žalovaný poměřoval ve smyslu § 174a ZPC a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“), zda nebezpečí, které žalobce pro bezpečnost ČR představuje, je důvodem dostatečně závažným, aby žalobce s ohledem na jeho rodinný a soukromý život neměl možnost v podstatě neomezeně pobývat v ČR na základě povolení k přechodnému pobytu.
12. V případě žalobce je zde veřejný zájem na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří představují ohrožení veřejného pořádku ČR.
13. Žalobce pobývá na území ČR od 1. 10. 2019, kdy mu bylo vydáno povolení k přechodnému pobytu. Žalobce vstoupil na území v roce 2015 nelegálně, byl opakovaně žadatelem o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena a na základě sňatku s občankou ČR mu bylo vydáno povolení k přechodnému pobytu. Žalobce má živnostenské oprávnění v oblasti hostinské činnosti.
14. Neprodloužení průkazu o povolení k pobytu žalobce může být jen výjimečně nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. Tím by byl pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území. Nemožnost vycestování cizince z území by znamenaly takové rodinné či případně osobní vazby, které by vycestování znemožňovaly. Judikatura

¹ směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „pobytová směrnice“)

Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) spatřuje nepřiměřený zásah do soukromého života cizince výlučně v souvislosti s vyhoštěním cizince; státy mají právo kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území; z Úmluvy nevyplývá žádná povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere, jak vyplývá z judikatury ESLP.

15. Žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý a věk není v případě jeho návratu omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti. Protože žalobce pobýval na území ČR výrazně menší část svého života než v zemi původu, neexistuje žádná vážnější překážka pro to, aby se opět integroval v prostředí svého domovského státu. Jakmile bude žalobci odsouzení zahlazeno, může v zemi původu požádat o vydání oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobce měl možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit, což přislíbil osobně u správního orgánu, avšak neučinil tak.
16. **Žalobce v žalobě** namítal, že byl stíhán již vazebně a délka vazby se mu započítala vůči danému trestu. Nyní žalobce vykonal víc než 2/3 trestu odnětí svobody a požádal o podmíněné propuštění, a to s ohledem na řádný výkon trestu, rodinné vazby a potřebu živit svou rodinu. Žalovaný nezohlednil dostatečně skutečnosti týkající se žalobce a jeho protiprávního jednání.
17. Žalovaný nedostatečně hodnotil závažnost protiprávního jednání žalobce, povahu a pevnost rodinných vztahů, společenské a kulturní vazby navázané na území a další okolnosti podle § 174a ZPC. Žalovaný nezkoumal řádně, čeho se žalobce dopustil, jaké to mělo důsledky a zejména, v jakém rozsahu a intenzitě spáchal popsanou trestnou činnost. Z trestního rozsudku nevyplývá, že by se žalobce podílel na činnosti organizované zločinecké skupiny mezinárodního charakteru za účelem získání maximálního možného neoprávněného majetkového prospěchu soustavně a za úplatu při zajišťování tzv. nelegální migrace osob. Z rozsudku je zřejmé, že žalobce nijak v celé kauze nefiguroval a jeho jméno zde není nikde nijak označeno. Jeho jediná nezákonná činnost se týkala převodu dvou osob jemu blízkých. To žalobce nečinil pro majetkový prospěch, ale právě z důvodu osobních vazeb. Jednalo se přitom pouze o tyto dvě osoby a žalobce se nijak dál na protiprávním jednání nepodílel; ke svému jednání se poté doznal. Jednání žalobce bylo zcela bagatelní co do závažnosti ve srovnání s jednáním ostatních odsouzených, což bylo v rámci trestního řízení zohledněno. Toto pojetí závažnosti protiprávního jednání se u žalovaného promítlo do poměrování se soukromým a rodinným životem žalobce.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že závažné porušení veřejného pořádku je důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V trestním řízení však k vyhoštění nedošlo u žalobce ani dalších osob, jak je patrné z rozsudku v citované trestní věci. Státní zástupce trest vyhoštění navrhoval, ale soud k němu nepřistoupil. Pokud žalobce nevyhostil trestní soud, tím spíše ho nemůže vyhostit správní orgán.
19. Žalovaný nijak nezkoumal a neposuzoval hrozbu budoucího porušení veřejného pořádku. Vzhledem k bagatelnosti jednání žalobce není možné tuto hrozbu dovodit. Žalobce nepáchal trestnou činnost za účelem svého obohacení, ale za účelem pomoci osobám jemu blízkým. Žalobce svého jednání lituje a k jednání se doznal. Žalobce se chová při výkonu trestu vzorně, plní pokyny Vězeňské služby ČR a snaží se odčinit negativní důsledky svého jednání. Žalobce má hluboké vazby na území ČR. Žalobce se nedopustil žádného dalšího protiprávního jednání. Šlo o exces v životě žalobce a k tomu žalovaný nepřihlédl. Jednání žalobce nebylo aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních

zájmů společnosti. Je třeba posoudit společenskou škodlivost protiprávního jednání, úmysl, zda jde o přečin nebo zločin a zda cizinec páchá trestnou činnost opakovaně.

20. Žalobce je ženatý a má dvě děti ve věku 7 let a 3 roky. Jeho manželka a děti mají občanství ČR, děti se zde narodily, vyrůstají zde a jsou zde sociálně začleněné. Manželka žalobce zde podniká, a to momentálně v oboru podnikání, ve kterém podnikal žalobce před nástupem do výkonu trestu. Není možná varianta, že by se děti a manželka společně se žalobcem mohly přestěhovat mimo území ČR. Jde o intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Důsledky rozhodnutí se týkají práv dětí, a to práva na styk a výchovu svého rodiče. Žalovaný přiměřenost dopadu rozhodnutí na práva žalobce a jeho dětí nezkoumal. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte je třeba vzít v úvahu nejlepší zájem dítěte a zkoumat dopady rozhodnutí na dítě a tyto úvahy řádně odůvodnit (srov. nálezy Ústavního soudu č. j. II. ÚS 2027/17-1). Pokud rozhodnutí má „sankční charakter“, je třeba dopad rozhodnutí uvážit. Děti ve věku 3 a 7 let jsou plně odkázány na péči svých rodičů a naprosté odloučení v podobě vyhoštění pocítí velmi intenzivně. Manželka žalobce navíc podniká v oboru, ve kterém podnikal žalobce před výkonem trestu. To žalovaný také nezohlednil.
21. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** z 10. 7. 2025 uvedl, že advokát žalobce nejspíše četl úplně jiný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, neboť podle toho správného sp. zn. 7 T 34/2024 je žalobce jeden ze 14 odsouzených a zcela vědomě se podílel jako člen organizované zločinecké skupiny mezinárodního charakteru, která působí ve více státech, v letech 2021 až 2023, navíc za účelem získání maximálního možného neoprávněného prospěchu, soustavně a za úplatu na zajišťování tzv. nelegální migrace osob ze států mimo EU, především z území Turecka do ČR nebo i do dalších států EU. Žalobce dodnes vykonává trest odnětí svobody ve věznici s ostrahou.
22. Žalobce vstoupil na území ČR v roce 2015 nelegálně v prostorách nákladního automobilu, byl opakovaně žadatelem o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena a povolení k přechodnému pobytu získal na základě sňatku s občankou ČR. Od roku 2022 se žalobce živil jako osoba samostatně výdělečně činná v oblasti hostinské činnosti, což bylo ve skutečnosti podnikání s dalšími dvěma zúčastněnými osobami v „Kebab House“ na adrese R. 900/38 v K. – to je asi 71 km od místa posledního bydliště žalobce.
23. Manželka a děti žalobce jsou občany ČR. Proto lze považovat skutečnost, že žalobce již nebude moci pokračovat na území ČR v soužití s manželkou a dvěma dětmi ve věku 3 a 7 let za zásah do soukromého a rodinného života, který bude značný. Záleží především na manželce žalobce, jestli po vykonání trestu žalobcem a propuštění z vězení bude chtít i s dětmi následovat žalobce do země jeho původu, nebo zda tam zvolí formu kratších pobytů. V době výkonu trestu odnětí svobody nezletilé děti vychovává a stará se o ně jejich matka a jsou tak již nyní bez přítomnosti otce. Navíc manželka žalobce pokračuje v jeho podnikatelské činnosti. Žalobce mohou v jeho podnikání na území ČR plně zastoupit dvě další zúčastněné osoby. Podnikatelská činnost žalobce nezávisí zcela na jeho přítomnosti. Žalobce není člen žádného spolku ani hnutí, ať už politického či kulturního nebo zájmového a jeho život se týká pouze jeho rodiny a dříve snad podnikání. Žalobce se příliš úspěšně do společnosti neintegroval, opakovaně nerespektoval zákony ČR a několik let se dopouštěl závažné trestné činnosti. To, že se v současnosti ve vězení chová slušně, nepřevažuje nad veřejným zájmem, aby se takový cizinec na území ČR nenacházel.
24. Žalobce se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům nevyjádřil a ani v žalobě nerozvedl, jak jsou jeho manželka a děti závislé na jeho pobytu na území, kromě toho že zde žalobce

podniká v „kebabu“ a manželka tuto činnost nyní zajišťuje místo něho. Vzhledem k absenci dalších tvrzení ze strany žalobce neměl žalovaný povinnost rodinný život žalobce dále zkoumat (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 367/2018-34).

25. Řízení o prodloužení povolení k přechodnému pobytu je řízením o žádosti a je plně na žadateli, aby předkládal důkazy a návrhy na podporu svých tvrzení. Žalovaný vycházel ze všech jemu dostupných informací a další aktivita byla tak na straně žalobce (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 211/2022-37 a další).
26. Dopady do soukromého a rodinného života nezletilých dětí žalobce namítal až v žalobě. Nejlepší zájem dítěte mají mít na mysli především rodiče, a nikoliv správní orgán. Jestliže žalobce v hájení nejlepšího zájmu dětí selhal a svou závažnou trestnou činností ohrozil, ba znemožnil vzájemné soužití s nimi, není úkolem správních orgánů vytvářet žalobci podmínky pro nápravu. Žalovaný dovodil, že na projednávanou věc se vztahuje až čtvrtá kategorie případů podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19. Převážil zájem na nepovolení žádosti žalobce o jeho přechodný pobyt. Zájem dětí na bezprostředním soužití se svými otci prvotně ohrozil především samotný žalobce a intenzitu zásahu do tohoto soužití snižují i další okolnosti věci, zejména možnost pokračování rodinného života mimo ČR, v zemi původu žalobce, kde má ostatně celou svoji rodinu (otce, matku, sourozence atd.). Při rozhodování o platnosti pobytového oprávnění není správní orgán povinen přihlížet k nejlepšímu zájmu dítěte (rozsudek NSS č. j. 4 Azs 18/2022-65). Zásada nejlepšího zájmu dítěte není slovy ESLP „trumfovou kartou“, která přebíjí jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo (rozsudek NSS č. j. 10 Azs 262/2019-31).
27. Žalobce o děti nepečuje a nevychovává je, protože vykonává trest odnětí svobody ve věznici s ostrahou. Žalobce může po opuštění ČR děti či manželku podporovat finančně, popřípadě mohou manželka a děti navštívit žalobce v zemi jeho původu, kde má žalobce zázemí a rodinu. Žalobce může být s dětmi a manželkou ve styku denně prostřednictvím moderních telekomunikačních prostředků. Již nyní je manželka žalobce zcela nezávislá na jeho pomoci s výchovou dětí a finančně, neboť podniká v živnosti, kterou dříve provozoval její manžel.
28. Žalovaný považoval za absurdní bagatelizaci trestné činnosti žalobce. Pokud by žalovaný prodloužil žalobci povolení k přechodnému pobytu, ten by požadoval stejné bonusy a výhody, které z něho plynou, jako většina cizinců, kteří nespáchali žádný úmyslný trestný čin či závažný přestupek proti občanskému soužití, tj. byl by veřejně zdravotně pojištěn, mohl by být zaměstnaný nebo volně podnikat stejně jako opět páchat trestnou činnost a přestupky a zatěžovat veřejnou správu.
29. Žalovaný shrnul, že žalobce díky své trestní minulosti, kdy páchal četnou a dlouholetou úmyslnou trestnou činnost, i nadále představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku.
30. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
31. **Žalobce při jednání soudu** uvedl, že neměl z převedení dvou příbuzných majetkový prospěch, nebyl mu ani prokázán. Žalobce předával peníze jen v jednom případě. Na žalobce vztáhli § 107 tr. zákoníku, který je „kaučukový“ a jde tam zahrnout vše. Žalobce je jinak bezúhonný a nemá žádný záznam o přestupku nebo trestném činu. Děti jsou na žalobce fixované. „Kebaby“ prosperují a žalobce je nefinancoval z trestné činnosti. Žalobce již

požádal o podmíněčné propuštění. Žalovaný se vůbec nezaobíral právem na rodinný život žalobce. Trestní soud neuložil žalobci navržený trest vyhoštění a z toho je zřejmé, že trestná činnost žalobce nebyla tak závažná. U žalobce žádní běženci nepracovali. Žalovaný neodůvodnil, že žalobce je rizikem pro ČR a neuvedl, jakou měl žalobce roli v trestné činnosti. Odsouzení za marginální věc nemůže „přebít“ právo na rodinný život, šlo o mírnější exces. Nebylo prokázáno porušení veřejného zájmu ČR do budoucna.

32. **Žalovaný při jednání soudu** zdůraznil, že posuzoval individuální situaci žalobce. Žalobce relativizuje závažnou trestnou činnost. Žalovaný ve spolupráci s Národní centrálou proti organizovanému zločinu, Bezpečnostní informační službou a Policií ČR úzce spolupracuje na této vzrůstající úmyslné trestné činnosti, a to i s orgány států schengenského prostoru. Tuto činnost nelze tolerovat. Není ve veřejném zájmu prodloužit přechodný pobyt žalobce, a to nejen v ČR. Již zákonodárce poměřoval veřejný zájem a právo cizince na soukromý a rodinný život při prodlužování povolení k pobytu. Těm cizincům, kteří mají přechodný pobyt povolený a neporušují zákony, se prodlužuje pobytová karta jednoduše, v opačném případě se žádost zamítne. Cizinec s povoleným přechodným pobytem má přístup k zaměstnání a podnikání a právo na pobyt v schengenském prostoru a ve smluvních státech jako je například Norsko nebo Švýcarsko. Cizinec s průkazem o povolení k přechodnému pobytu cestuje volně po celém světě. Tato práva nelze zachovat cizinci, který se dopouští závažné trestné činnosti, za kterou mu je uložený trest odnětí svobody ve věznici s ostrahou. Správní orgány a správní soudy nejsou odvolací instancí trestních soudů. V článku, který byl proveden jako důkaz, je uvedeno, že část obnosu si mohli běženci odpracovat v „kebabu“. To je typický znak otročké práce, a proto příslušné orgány tuto činnost potírají. Žalobce se k podkladům rozhodnutí nevyjádřil, i když ho žalovaný dvakrát písemně vyzval.
33. **Osoba zúčastněná nařízení – manželka žalobce** při jednání soudu uvedla, že jsou spolu téměř 9 let a byli spolu už rok před svatbou. Žalobce se choval vždy slušně a pomáhal. Dcera už dobře nezvládá výkon trestu odnětí svobody žalobce, protože je na něho silně fixovaná. Žalobce se „jen zapletl do něčeho, do čeho neměl“. V „kebabu“ nikdy žádní běženci nepracovali. Je tam Češka, která dělá rozvozy a je tam bratr manžela. Žalobce se „za covidu“ staral o dceru, když manželka ležela v nemocnici, a proto nemohl převádět lidi. Rodina nepočítá s tím, že by žalobce odjel. Manželka podniká na plnou moc žalobce, jsou plátcí DPH a vše mají v pořádku. Manželka dávala provozovnu po povodních dohromady s otcem a přáteli 1,5 měsíce (v září 2024). Všichni to dělali zadarmo.
34. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
35. Soud neshledal napadené rozhodnutí jako **nepřezkoumatelné**. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako **nemožnost** přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm **nejzávažnějším** vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy

i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 267/2017-38).

36. V posuzovaném případě nešlo o rozhodnutí, které by neobsahovalo důvody, pro které ho žalovaný vydal. Žalovaný ke sporným otázkám uvedl důvody, které soud podrobně citoval výše. Žalovaný uvážil všechny rozhodné skutečnosti a právně významné okolnosti věci a srozumitelně své úvahy popsal.
37. Soud neshledal jako důvodnou žalobní námitku, že **žalobce nenarušuje závažným způsobem veřejný pořádek**.
38. Podle § 87f odst. 3 písm. f) ZPC „*ministerstvo dále ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění*“.
39. Podle § 174 odst. 1 písm. a) ZPC „*za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu*“.
40. Výkladem pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“ pro účely ZPC se podrobně zabýval rozšířený senát NSS v usnesení č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, kde konstatoval, že „*při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“
41. Pojem „*veřejný pořádek*“ je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 ZPC, jsou dle judikatury NSS jeho závěry přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87f odst. 3 písm. f) ZPC, který je jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Musí být tedy interpretován v souladu s účelem směrnice.
42. Podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice „*opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.*“

43. NSS v rozsudku č. j. 2 Azs 29/2019-33 konstatoval, že „*předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/20-49).“*
44. Podle rozsudku NSS č. j. 3 As 78/2012-32 skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může nastat i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona (rozsudky NSS č. j. 4 Azs 285/2018-35 nebo č. j. 3 Azs 33/2020-40).
45. V posuzovaném případě se žalovaný zabýval osobou žalobce a skutečnou, aktuální a závažnou hrozbu pro narušení veřejného pořádku spatřoval zejména v dlouhodobém páchání zvláště závažné trestné činnosti. Žalobce se v letech 2021-2023 více než dva roky podílel jako člen organizované zločinecké skupiny mezinárodního charakteru na zajišťování tzv. nelegální migrace osob ze států mimo EU, především z území Turecka do ČR nebo i do dalších států EU, a to za úplatu. Žalobce byl za tento trestný čin odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří let nepodmíněně ve věznici s ostrahou, k peněžitému trestu 300 000 Kč a propadnutí věci.
46. Žalobce namítal, že státní zástupce navrhoval trest odnětí svobody v délce 10 let, ale soud vzhledem k doznání žalobce a vzdání se práva na odvolání trest odnětí svobody uložil pouze v délce tří let. Součástí správního spisu je citovaný rozsudek v trestní věci, avšak z odůvodnění nevyplývá, proč soud přistoupil k nižšímu trestu, než jaký navrhoval státní zástupce. Proto soud provedl důkaz vysvětlením soudce v článku z 4. 9. 2024 na irozhlas.cz „*Státní zástupce se opřel do převaděčského gangu. Češi také prchali, ale chovali se legálně, kritizoval Kurdy*“. Z vysvětlení soudce vyplynulo, že navrhované tresty vyhoštění neudělil těm obžalovaným, kteří mají v ČR manželky a děti. Soud přistoupil k důkazu vysvětlením soudce v médiích, protože rozsudek v trestní věci toto odůvodnění neobsahuje; vyplývá z něho však uložení nižšího než navrhovaného trestu, a to proto, že se žalobce vzdal práva na odvolání a k trestné činnosti se doznal.
47. Soud k návrhu advokáta žalobce provedl dokazování obžalobou Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové č. j. 1 KZV 42/2023-2066, ve které je na 57 stranách podrobně popsána trestná činnost organizované zločinecké skupiny a zjištění ze svědeckých výpovědí, odposlechů apod. Obžaloba vyvrací námitku žalobce, že se na činnosti organizované skupiny nepodílel, resp. pouze „přivedl“ dvě blízké osoby. Naopak, z obžaloby vyplynulo, že žalobce se v souladu s pokyny primárně od obžalovaného I. K. aktivně podílel na zajišťování nelegální migrace, případně za účelem zajištění nelegální migrace zprostředkoval kontakt na některého ze členů organizované zločinecké skupiny, zejména s obviněným I. K., a rovněž se aktivně zapojil do nakládání s finančními prostředky za účelem úhrady nákladů a vyplácení odměn jednotlivým členům organizované zločinecké skupiny. Žalobce patří do přízné rodiny K.

48. Soud dále z obžaloby zjistil, že u žalobce bylo prokázáno jeho aktivní zapojení do zajišťování nelegální migrace v záznamu ze dne 4. 6. 2023, kdy u něho neustanovená osoba poptávala zajištění „pracovníka“, což by nepochybně nečinila, pokud by neměla informace, že je schopen nějakého takového běžence zajistit. Spolupráci na převozech s obviněným E. B. (žalobcem) dokládají hovory ze dne 5., 6. a 8. 4. 2022, ohledně běžence z Vídně, v rámci kterých obviněný I. K. zmínil aktuálně zrealizovaný převoz šesti běženců s obviněným A. A. (č. l. 7377-7379 a 7382). Dále i hovory ze dne 3. 5. 2022 (č. l. 7385). Dne 3. 6. 2022 se bavili, zda by obviněný E. B. (žalobce) nesehnal lidi s autem na spolupráci, že se I. zasekli lidi v Maďarsku a je potřeba je dostat do SRN, že by za každého byla platba 2 000 eur a pro E. (žalobce) po 500 eurech. Z navazujícího hovoru vyplynulo, že E. (žalobce) někoho skutečně sháněl, když I. řekl, si musí s lidmi na tu „práci“ nejdříve osobně promluvit (č. l. 7413). Převedení běžence jménem S. k práci v E. (žalobcově) kebabu domlouvali dne 8. 6. 2022 za cca 7 500 eur ze známosti, jinak že se účtuje 8 000 eur, kdy zmínili i cenu letenky z Turecka do Srbska, že ta činí jen 100 eur (č. l. 7418). O převedení dalšího běžence jménem A. komunikovali dne 24. 6. 2022 (č. l. 7456); ohledně převedení běžence jménem H. dne 28. 6. 2022 (č. l. 7460), ohledně kterého pak s obviněným I. K. domlouvali i za cenu úplatku zajištění potřebných „papírů“ k pobytu (č. l. 7557-7558). Dalšího běžence se týkal hovor ze dne 5. 8. 2022 (č. l. 7503). Převedení běženců domlouvali také dne 30. 8. 2022 (č. l. 7536). O deseti „udělaných běžencích“ I. E. (žalobce) informoval v hovoru dne 1. 11. 2022 (č. l. 7607).
49. Dále z obžaloby vyplynulo, že převoz dalších dvou běženců, z Prahy do Drážďan za 600 eur, domlouvali z podnětu S. (1994 – pozn. soudu: rok narození) dne 20. 9. 2022 (č. l. 7553), kdy téhož dne I. řešil další běžence umístěné do Zastávky u Brna i s obviněnými F. K., E. B. (žalobcem) a A. A. (č. l. 7552-7553). Vypořádání 5 000 eur pro sjednavatele běženců R. (R.) ohledně běžence jménem D. domlouvali dne 27. 9. 2022.
50. Na základě uvedeného soud souhlasí se žalovaným, že narušení veřejného pořádku žalobcem spočívající v jeho trestné činnosti popsané v obžalobě a v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 7 T 4/2024-16665 ze dne 5. 9. 2024 bylo závažné a skutečné. Trestná činnost žalobce byla dlouhodobá a systematická, nešlo o jednorázový exces. Žalovaný popsal, že žalobce měl motiv (finanční motivaci), že spáchaná trestná činnost byla zvlášť závažná, jaký byl druh trestu, čeho se dopouštěla celá organizovaná skupina, jaký byl způsob zapojení žalobce do trestné činnosti organizované skupiny, že žalobce je ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici s ostrahou a jaká byla pobytová historie žalobce. Žalovaný k ní uvedl v napadeném rozhodnutí, že žalobce vstoupil do ČR nelegálně v roce 2015 a že mu byl na základě sňatku s občankou ČR povolen přechodný pobyt 1. 10. 2019. Ostatně samotnému žalobci byl znám rozsudek soudu v trestní věci a rovněž mu byla známa jeho pobytová historie (neoprávněný vstup do ČR v roce 2015 údajně v prostorách nákladního vozidla).
51. Podle sdělení Věznice Kuřim žalobce vykonával trest odnětí svobody od 13. 6. 2023 (sám uvedl, že byl vazebně stíhán a vazba mu byla započtena). Žalobce nastoupil výkon trestu odnětí svobody v trvání tří let na základě shora citovaného rozsudku v trestní věci, který nabyl právní moci 5. 9. 2024, tedy ještě před zahájením přezkoumávaného řízení. To žalobce zahájil podáním žádosti 25. 10. 2024. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí 4. 6. 2025 byl žalobce stále ve výkonu trestu odnětí svobody. Výkon trestu odnětí svobody tedy před vydáním napadeného rozhodnutí neskončil. Proto soud souhlasí s žalovaným, že v době jeho rozhodování žalobce představoval aktuální hrozbu narušení veřejného pořádku (srov.

rozsudek NSS č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS, který za aktuální shledal hrozbu i v případě, že byl poslední trestný čin spáchán více než tři roky před zahájením správního řízení).

52. Žalovaný posuzoval všechny zjištěné okolnosti věci a soud v jeho postupu neshledal vadu, která by dosáhla takové intenzity, aby měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Odsouzení žalobce nebylo dosud zahlazeno. U žalobce je zjevná tendence k páčání závažné trestné (viz popis trestné činnosti shora) a jiné protiprávní činnosti (neoprávněný vstup do ČR) a jeho chování do vydání napadeného rozhodnutí nedávalo záruku v tom, že v protiprávním chování pokračovat nebude. Nešlo o bagatelní prohřešky, ale o zvlášť závažnou trestnou činnost. Trestný čin, ve kterém žalobce pokračoval po dobu od 27. 5. 2021 do 13. 6. 2023 byl trestným činem pokračujícím a jednalo se o trestný čin vyššího stupně závažnosti – zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 tr. zákoníku, tj. úmyslný trestný čin, na který trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. Žalobce páchal zvlášť závažný zločin podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku, který stanoví, že „kdo pro jiného organizuje nedovolené překročení státní hranice nebo jinému umožní či mu pomáhá nedovoleně překročit státní hranici nebo jinému po nedovoleném překročení státní hranice umožní či mu pomáhá přepravit se přes území České republiky nebo takové přepravení organizuje, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti.“ Žalobce trestný čin páchal jako člen a ve prospěch organizované skupiny (§ 108 tr. zákoníku), za úplatu, a získal takovým činem pro sebe nebo pro jiného prospěch velkého rozsahu. Žalobce byl uznán vinným podle § 304 odst. 4 tr. zákoníku, podle kterého mu hrozil trest pět až dvanáct let.
53. Přitom žalobce páchal popsany trestný čin i v době, kdy probíhala řízení o jeho pobytových oprávněních. Podle vyjádření k žalobě a správního spisu žalobce žádal dvakrát o azyl, ale marně. Žalobce páchal trestnou činnost, i když už byl v ČR ženatý a narodily se mu dvě děti (nar. 1. 11. 2017 a 7. 7. 2021), nevedl tedy řádný život a nedodržel zákony dlouhodobě. Přitom žalobce není ve věku blízkém mládí (v příštím roce bude ve středním věku).
54. Soud shledal nebezpečí, které představovalo chování žalobce v letech 2021-2023 jako aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Od páčání poslední trestné činnosti v roce 2023 uplynuly jen asi dva roky (od vzetí do vazby v červnu 2023 do vydání napadeného rozhodnutí). V době výkonu trestu odnětí svobody se žalobce další trestné činnosti dopouštět nemohl. Ke spáchané trestné činnosti se žalobce doznal a musel vědět, že jde o trestnou činnost, a to úmyslnou a zvlášť závažnou, nikoli náhodnou nebo bagatelní a jednorázovou. Žalobce popsáním chováním není příkladem pro své nezletilé děti a další rodinné příslušníky (nebo jiné osoby) a rodině svým jednáním přitěžuje.
55. **Druhou žalobní námitkou** byla polemika žalobce o **přiměřenosti rozhodnutí** ve vztahu **k soukromému a zejména rodinnému životu žalobce**.
56. Podle § 174a ZPC „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

57. Žalovaný žalobci nezakázal vstup na území a žalobcově rodině nic nebrání v tom, aby žalobce navštěvovala mimo území a aby s ním byla v kontaktu na dálku, jak je v dnešní době často obvyklé na kratší či delší časová období i u mnoha jiných rodin. Žalobce má v Turecku rodinu. Napadené rozhodnutí žalobci nebrání podat si žádost o pobytové oprávnění a nezakazuje mu pobyt na území nyní ani do budoucna. Žalobce nebyl vyhoštěn a nebyl mu uložen žádný zákaz vstupu na území. I návratová směrnice (č. 2008/115/ES) upřednostňuje dobrovolné opuštění před nuceným vyhoštěním. Ukončení povolení přechodného pobytu a stanovení povinnosti vycestovat z území ČR je nejmírnější opatření po protiprávním pobytu žalobce na území. Nejde o vyhoštění s nemožností návratu a získání pobytového oprávnění. Žalobce není občan ČR a není zranitelnou osobou, je v produktivním věku, dle svého prohlášení je zdravý a nic mu nebrání v cestě do země původu. Samotná skutečnost, že žalobce má na území rodinné vazby, automaticky nemůže znamenat, že povinnost vycestovat z území je nepřiměřeným zásahem do života cizince (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 43/2021-32). Žalobce neuvedl žádné další právně relevantní tvrzení, které by prokázalo v jeho případě výjimečnou situaci, kterou by byly povinny soud a žalovaný posuzovat jinak než ostatní případy. Žalobce neuvedl žádnou specifickou okolnost, která by svým charakterem a intenzitou převážila zájmy žalobce nad zájmy státu na ochraně veřejného pořádku. Příklad žalobce je s odkazovanými případy srovnatelný. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce odpovídá jeho dlouhodobé zvlášť závažné trestné činnosti.
58. Žalovaný zohlednil i nejlepší zájmy dětí žalobce v souladu např. s právními závěry rozsudku NSS č. j. 5 Azs 286/2022-42, bod 34 a násl. O děti pečuje po celou dobu manželka žalobce, která pokračuje i v podnikání žalobce. Manželka se stará o děti i po celou dobu výkonu trestu žalobce, tj. od vzetí do vazby 13. 6. 2023 dosud. Žalovaný také uvážil o situaci, kdy žalobce bude pobývat mimo ČR a rozebral možnosti společného soužití nebo kontaktů rodiny.
59. Žalovaný zohlednil i ohrožování řádného vývoje dětí protiprávní činností žalobce. Dlouhodobé páčání úmyslné trestné činnosti a nedodržování zákonů není vzorovým chováním. Dopady rozhodnutí na rodinný život žalobce odpovídají veškeré jeho protiprávní činnosti a nevymykají se tomu, co lze v obdobných případech legitimně očekávat. Jak osobní situace, tak podnikání žalobce nejsou nijak výjimečné a specifické.
60. Podle judikatury ESLP vnitrostátní orgány mají při rozhodování o otázce, zda je zásah do výkonu práva chráněného čl. 8 Úmluvy nezbytný v demokratické společnosti a zda je předmětné opatření přiměřené sledovanému legitimnímu cíli, určitý prostor pro uvážení (věc ESLP č. 1638/03, M. proti Rakousku, bod 76). Tohoto prostoru správní orgány obou stupňů využily v souladu se zákony (zejména ZPC, správním řádem a mezinárodními právními předpisy) a správní uvážení nezneužily, ani nepřekročily jeho meze (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s., podle kterého „pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil“).
61. Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje a je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území (např. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 313/2020-46).
62. V důsledku neprodloužení povolení k přechodnému pobytu a uložením povinnosti vycestovat z území zpravidla dojde alespoň k nějakému zásahu do soukromého a rodinného života. To však automaticky neznamená, že by stanovení povinnosti vycestovat z území

představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které ospravedlňují naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území (srov. např. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 296/2018-35, kdy soud shledal jako přiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelé povinnost opustit území a neshledal výjimečnost situace ani u otce dvou nezletilých dětí, o které se staral a manželka zajišťovala rodinu finančně, č. j. 1 Azs 43/2021-32 nebo usnesení NSS č. j. 6 Azs 67/2023, kde soud rozhodl v obou případech stejně jako v předchozím případě a poukázal na kriminální minulost stěžovatelů a v druhém případě a na to, že o mladší dítě se v době výkonu trestu odnětí svobody starala chůva a dle výpovědi staršího dítěte vše zvládli bez problémů). V posuzovaném případě však ani s ohledem na všechny žalobcem uváděné skutečnosti, které žalovaný dostatečně zohlednil, výjimečná situace ve smyslu citované judikatury nenastala.

63. Pro úplnost soud doplňuje, že žádný právní předpis neumožňuje soudu ani žalovanému „prominout“ žalobci jeho předcházející porušení právních předpisů a mezinárodních smluv. Žalobce splnil zákonné podmínky, tj. naplnil hypotézu § 87f odst. 3 písm. f) ZPC a žalovaný byl povinen při zjištění skutkových okolností věci vydat zamítavé napadené rozhodnutí.
64. Závěrem soud shrnuje, že právní závěr žalovaného, že žalobce popsanou zvlášť závažnou trestnou činností v průběhu let 2021-2023 závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, je zákonný. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který představuje napadené rozhodnutí, není v případě žalobce natolik silný, že by měl převážet nad zájmem státu neprodloužit žalobci povolení k přechodnému pobytu. Soud neshledal v postupech žalovaného namítané vady. Žalovaný zjistil skutkový stav, vybral právní předpisy, pod které ho subsumoval, a z toho vyvodil v souladu se zákony ČR a mezinárodními smlouvami skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
65. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II). Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, soud jim v řízení neukládal žádné povinnosti, z jejichž plnění by jim mohly vzniknout náklady. Žádná z osob zúčastněných na řízení také nenavrhla, aby jí soud přiznal náhradu jiných nákladů řízení z důvodu hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 22. srpna 2025

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

